

Arrest

nr. 56 093 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FRANSEN, die *loco* advocaat K. COX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 januari 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 25 februari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 mei 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 11 875, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 juli 2008 verklaart de Raad van State, bij beschikking nr. 3 002, het tegen voornoemd arrest van 27 mei 2008 ingestelde cassatieberoep ontoelaatbaar.

1.2 Op 26 juni 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.3 Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/06/2008 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 januari 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 februari 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming nam. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 mei 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26 juni 2008 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een pv van de politie dd. 07/10/2005, een uittreksel uit het geboorteregister en een arrestatiebevel dd. 20/03/2008 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat in Pakistan dd. 10/07/2008 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat een brief van de advocaat van de betrokkene niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog steeds contact heeft met zijn moeder die hem zou vertellen dat de politie nog steeds naar hem op zoek is waarbij opgemerkt moet worden dat verklaringen van de moeder van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds werden behandeld tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift de bestreden beslissing te hervormen en *“dienvolgens te zeggen voor recht dat de asielaanvraag van verzoeker van 26 juni 2008 wel degelijk in overweging dient te worden genomen”*.

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om te oordelen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in overweging dient te worden genomen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 51/8 en 48/3 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De asielaanvraag d.d 26 juni 2008 van verzoeker wordt niet in overweging genomen omdat men van oordeel is dat geen nieuwe elementen worden aangedragen.

Nochtans heeft verzoeker, n.a.v. zijn tweede asielaanvraag diverse nieuwe documenten naar voren gebracht.

Men stelt echter dat verzoeker deze reeds naar voren had kunnen brengen n.a.v. de eerste asielaanvraag van 9 januari 2008.

Echter, zulks klopt niet.

Deze documenten zijn in de loop van 2009 door de moeder van verzoeker opgestuurd naar het asielcentrum waar hij aanvankelijk verbleef in Kapellen.

Op het ogenblik dat deze daar zijn aangekomen, verbleef verzoeker daar echter niet meer, zodat hij deze documenten niet meteen in ontvangst heeft kunnen nemen.

Dit blijkt uit de bijgevoegde stukken.

Hoewel de stukken hem pas zijn toegekomen nà de tweede asielaanvraag, dient opgemerkt dat hij uiteindelijk pas meer dan 2 jaar na deze asielaanvraag, op 22.10.2010 gehoord werd.

Bovendien dient opgemerkt dat het kwestieuze arrestatiebevel van 20 maart 2008 dateert, en de brief van zijn advocaat van 10 juli 2008, aldus daterend van nà de eerste asielaanvraag.

Verzoeker kon deze documenten aldus niet naar voren brengen n.a.v. de eerste asielaanvraag.

Deze documenten vormen aldus wel degelijk nieuwe elementen die in aanmerking dienden te worden genomen n.a.v de tweede asielaanvraag van verzoeker.

Hierdoor werden voornoemde artikelen geschonden.

Het middel is derhalve gegrond.”

In haar repliekmemoirie herneemt de verzoekende partij hetgeen zij gesteld heeft in haar verzoekschrift, maar voegt nog het volgende toe:

“(…)

Verzoeker kon deze documenten aldus niet naar voren brengen n.a.v. de eerste asielaanvraag.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het hier dan wel om nieuwe documenten mag gaan, maar dat deze niet slaan op nieuwe gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de eerste asielaanvraag.

Het dient echter herhaald dat zowel het arrestatiebevel, als de brief van zijn lokale advocaat dateren van nà de eerste asielaanvraag en het aldus wel degelijk gaat over feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na deze eerste asielaanvraag.

Deze nieuwe documenten bevatten aldus wel degelijk ook nieuwe gegevens.

Er bestond voor verzoeker geen andere optie om, nadat hij deze nieuwe documenten in zijn bezit had gekregen, een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Deze documenten vormen aldus wel degelijk nieuwe elementen die in aanmerkingen dienden te worden genomen n.a.v. de tweede asielaanvraag van verzoeker.

Bovendien tonen deze documenten de waarachtigheid van de asielaanvraag aan.

Hierdoor werden voornoemde artikelen geschonden.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft, genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, terwijl voornoemd artikel 48/3 betrekking heeft op de toekenning van de vluchtelingenstatus, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar overeenkomstig artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot die van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 51/8 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting van het enig middel beperkt tot een betoog aangaande het al dan niet hebben aangebracht van nieuwe elementen, hetgeen betrekking heeft op artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Wat voornoemd artikel 62 en zodoende de motiveringsplicht betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op dit aspect niet verder ingaat en nalaat uiteen te zetten op welke manier deze bepaling precies geschonden zou zijn. In deze mate is het middel dan ook niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het enig middel wordt derhalve louter met betrekking tot artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet onderzocht.

De Raad wijst erop dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het

begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij een PV van de politie *d.d.* 7 oktober 2005, een uittreksel uit het geboorteregister en een arrestatiebevel *d.d.* 20 maart 2008 heeft voorgelegd en dat met betrekking tot deze documenten wordt gesteld dat de verzoekende partij deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partij een brief van haar advocaat *d.d.* 10 juli 2008 voorlegt, maar dat opgemerkt dient te worden dat zij een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag en dat een brief van de eigen advocaat niet afkomstig is van een objectieve bron en geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij deze documenten niet reeds naar voren had kunnen brengen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag van 9 januari 2008, dat deze documenten in de loop van 2009 door haar moeder zijn opgestuurd en dat het arrestatiebevel van 20 maart 2008 dateert en de brief van haar lokale advocaat van 10 juli 2008 en aldus van na de eerste asielaanvraag. In haar repliekmemoirie stelt zij nog dat het arrestatiebevel en de brief wel degelijk ook nieuwe gegevens bevatten en dat zij geen andere optie had om, nadat zij deze nieuwe documenten in haar bezit had gekregen, een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat zij niet inziet hoe de betrokken documenten in de loop van 2009 kunnen zijn opgestuurd, terwijl de tweede asielaanvraag, die zich steunt op deze documenten als nieuwe elementen, reeds dateert van 26 juni 2008. In de verklaring die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag met betrekking tot de nieuwe elementen die zij aanbrengt, heeft afgelegd, stelt de verzoekende partij overigens zelf dat deze documenten in 2008 werden verstuurd, nadat haar eerste asielaanvraag al was afgesloten, maar dat zij de juiste datum van ontvangst niet kent. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift nog dat zij de stukken niet meteen in ontvangst kon nemen, want dat zij op het moment dat de stukken aankwamen, niet meer in het asielcentrum van Kapellen verbleef en verwijst naar bijgevoegde stukken waaruit dit moet blijken. Uit deze stukken blijkt echter slechts dat de verzoekende partij op 25 juli 2008 het onthaalcentrum voor vluchtelingen te Kapellen heeft verlaten en in Kortrijk is gaan wonen en dat haar gekozen woonplaats vanaf 14 oktober 2008 het Klein Kasteeltje te Brussel was, maar gelet op het feit dat haar tweede asielaanvraag, waarvoor zij de voornoemde documenten als nieuwe elementen aanbrengt, reeds dateert van 26 juni 2008 en aldus van voor haar verhuis van Kapellen naar Kortrijk, ziet de Raad niet in hoe uit de bijgevoegde stukken moet blijken dat de verzoekende partij op het moment dat de door haar moeder opgestuurde documenten op haar verblijfplaats in Kapellen aankwamen, daar niet meer verbleef. Met dit betoog slaagt de verzoekende partij er dan ook niet in aan te tonen dat het niet klopt dat zij de nieuwe documenten niet reeds naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de drie eerstgenoemde documenten op dat de verzoekende partij in de verklaring die zij in het kader van haar tweede asielaanvraag met betrekking tot de nieuwe elementen die zij aanbrengt, heeft afgelegd, niet verder ingaat op het uittreksel uit het geboorteregister, dat zij met betrekking tot het PV stelt dat dit afgeleverd werd op 7 oktober 2005 en een beschrijving betreft van het incident waarbij onbekenden de Ahmadi moskee in haar dorp hebben aangevallen, en aangaande het arrestatiebevel dat dit afgeleverd is door de “*anti-terrorisme rechtbank*” van Gujranwala, op haar naam staat en dateert van 20 maart 2008. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 9 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en dat deze asielprocedure op 27 mei 2008 werd afgesloten met het arrest nr. 11 875 van de Raad. De Raad ziet dan ook niet in hoe documenten die dateren van vóór 27 mei 2008 gegevens kunnen bevatten over feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na deze datum, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij met betrekking tot het arrestatiebevel van 20 maart 2008 beweert. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat dit arrestatiebevel dateert van na de eerste asielaanvraag en zij dit document “*aldus*” niet naar voren kon brengen naar aanleiding van deze eerste asielaanvraag. Met betrekking tot het uittreksel uit het geboorteregister en het PV van 7 oktober 2005 kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij hierop niet verder concreet ingaat. De verzoekende partij maakt met dit onderdeel van het enig middel dan ook geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot voornoemde drie documenten niet kon oordelen dat deze geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn.

Met betrekking tot de brief van de advocaat van 10 juli 2008 stelt de Raad vast dat deze dateert van na het afsluiten van de eerste asielaanvraag op 27 mei 2008, maar eveneens van na het indienen van de tweede asielaanvraag op 26 juni 2008, terwijl de verzoekende partij nochtans verklaart dat deze brief

één van de nieuwe elementen is die zij aanbrengt voor deze nieuwe asielaanvraag. Nog daargelaten dit gegeven, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en repliekmemorie slechts stelt dat deze brief dateert van 10 juli 2008 en aldus van na de eerste asielaanvraag en dat deze aldus wel degelijk gaat over feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de eerste asielaanvraag. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat in de bestreden beslissing niet gesteld wordt dat deze brief niet zou dateren van na de eerste asielaanvraag, maar dat slechts aangegeven wordt dat de verzoekende partij “*een dergelijke brief*” reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Op dit element gaat de verzoekende partij echter niet verder in. Ook op het andere deel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op deze brief, met name het feit dat een brief van de eigen advocaat niet afkomstig is van een objectieve bron en geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, gaat zij niet verder in. Zij weerlegt met haar betoog de door de gemachtigde van de staatssecretaris in dit kader gedane vaststellingen dan ook niet. Nergens in haar verzoekschrift of repliekmemorie toont zij bovendien aan dat de brief betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na haar eerste asielaanvraag. Zij verwijst immers slechts naar de datum van de brief, met name 10 juli 2008 en het feit dat deze datum zich na de eerste asielaanvraag situeert, om op die manier te stellen dat het “*aldus*” wel degelijk gaat over feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de eerste asielaanvraag. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat dit niet alleen een loutere bewering is, maar dat daarenboven niet kan gesteld worden dat documenten die dateren van na het afsluiten van de eerste asielaanvraag op 27 mei 2008, automatisch ook situaties of feiten betreffen die zich na deze datum hebben voorgedaan. Ook met deze uiteenzetting slaagt de verzoekende partij er derhalve niet in de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de brief van de advocaat van 10 juli 2008 geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is, te weerleggen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog ingegaan op het feit dat de verzoekende partij verklaart heeft dat zij nog af en toe telefonisch contact heeft met haar moeder en op de inhoud van deze contacten. Hieromtrent wordt echter gesteld dat zulke verklaringen geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangen, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn, dat ze terugslaan op de reden die de verzoekende partij zou hebben om haar land van herkomst te verlaten en dat deze motieven reeds werden behandeld tijdens haar eerste asielaanvraag. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op dit onderdeel van de bestreden beslissing in het geheel niet ingaat en aldus de door de gemachtigde van de staatssecretaris gedane vaststellingen niet betwist.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door haar als nieuwe elementen aangebrachte documenten en gegevens geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zijn, niet klopt. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS